

Formanden: Folketingsmanden for Randers Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. Neergaard: Den højtærede Minister rettede det Spørgsmaal til mig, om Venstre nu forlangte, at den i Gaar truffne Ordning skulde gaa tilbage, fordi vi mente, at der ikke var ført tilstrækkelig Forhandling med os om Sagen. Det Spørgsmaal kan den højtærede Minister ikke have rettet for Alvor. Det er nemlig fuldstændig umuligt, at Venstre skulde stille den Fordring, at en Ordning, som er truffet, skulde gaa tilbage, fordi den ikke opfyldte Betingelserne. Det er aldeles udelukket, og det ved den højtærede Minister jo godt. Spørgsmaalet minder mig om den bekendte Tegning af en vis Herre, der tænker paa, hvad han kunde have svaret, og glæder sig derover, og denne Glæde har den højtærede Minister villat gøre Tinget delagtigt i. Saaledes kunde den højtærede Minister have svaret, vel at mærke i Gaar. Han kunde da have sagt: Er Venstre tilfreds med den Opfyldelse af Betingelserne, som jeg kan byde, thi deraf vil jeg gøre det afhængigt, om den hele Ordning skal træde i Kraft? Hvorledes Venstre vilde have svaret, maatte vi have forhandlet med Partiet om, og det kan jeg ikke gøre Rede for i Dag. Men det er, som sagt, ganske udelukket, at Venstre nogen Sinde kunde stille et saadant Krav.

Dernæst siges det, at man ikke af Skrivelsen kan se, hvad Sagen drejede sig om. Jo, det kan man særdeles godt, vi formede netop vor Skrivelse saaledes, at man kunde se, hvad Sagen angik, og hvad der skulde svares paa. At det skulde være at bryde ind midt i Forhandlingen paa en forstyrrende Maade, er ganske urigtigt; efter alt, hvad der blev sagt i Gaar, skulde Sagen være afgjort i Gaar, og det kunde forudses, at vort Svar ikke vilde fremkomme for Offentligheden, før Meddelelsen om hele Ordningen vilde foreligge.

Man gør endvidere gældende, at vi sagde ikke noget i Finansudvalget om, at vi ansaa de af Ministeren antydede Foranstaltninger — og de blev slet ikke antydet med den Udførlighed og paa den Maade, som Ministeren har gjort i Dag, hvad det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup) har bekræftet — for utilstrækkelige. Det er imidlertid ikke Opgaven, naar man har Samraad med en Minister i Finansudvalget, at føre en Realitetsfor-

handling; det vilde have været ganske ved Siden af, det vilde have været aldeles urimeligt, om Venstres Repræsentanter, inden de havde forhandlet med Partiet, havde erklæret: Ja, det siger Ministeren nok, men det anser vi ikke for tilstrækkeligt. Det er noget, man først kan svare paa, naar man har forhandlet med sit Parti.

Sluttelig maa jeg gøre den Bemærkning, at den Hovedbebrejdelse, jeg retter mod den højtærede Minister i denne Sag, er den Maade, hvorpaa han har taget den. Han kom først til Finansudvalget i aller sidste Øjeblik, satte os bogstavelig Pistolen for Brystet i en Sag, hvor det drejer sig om 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., en Sag af væsentlig Betydning. „2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. inden Kl. 12“, det var Løsenet, men det er ikke en passende Maade at forhandle med en lovgivende Forsamling paa, og den højtærede Minister kunde godt have undgaaet det; Rigsdagen var inde, han vidste, hvor han kunde træffe Finansudvalget, han siger selv, at han har forhandlet i over en Uge, vistnok i flere Uger, med andre, med Hr. Moesgaard-Kjeldsen og forskellige Departementschefer og jeg ved ikke hvem andre. Hvad havde været rimeligere, end om Ministeren i Tide havde henvendt sig til Finansudvalget om denne Sag, selv om man ikke havde den endelige Ordning i Orden? Han kunde da have taget Finansudvalget med i disse Forhandlinger og hørt, om man ønskede at stille Betingelser i saa Henseende. Saa havde Forhandlingen været i rette Gænge.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem (N. Neergaard) var navnlig misfornøjet med min Maade at tage denne Sag paa. Jeg kan ikke give det ærede Medlem en anden Maade, for det er den eneste mulige. Det ærede Medlem har overhovedet, naar det passer ham, Tilbøjelighed til at se bort fra, hvordan Forholdene er, men det ærede Medlem bliver nødsaget til at tage dem, som de er, og bliver undertiden nødt til ligesom jeg at tage sit Standpunkt hurtigt. I dette Tilfælde har jeg ikke forhandlet i mange Uger. Jeg har her gjort Rede for, hvorledes Sagen ligger, og sagt, at jeg, da den forrige Notering viste en farlig Tendens, opfordrede til at søge en Overenskomst. Men jeg kan da ikke gaa til Finansudvalget og tale om den, før jeg ved, om der er Mulighed for en Overenskomst. Jeg kan ikke gaa til Finansudvalget og tale om et finansielt Anliggende